

LA JORNADA CONTRA LA LLEI D'EDUCACIÓ

El Noticiero Universal del dia 15 de febrer informava que el dia 14 s'havien efectuat vagues, assemblees, manifestacions de carrer i d'altres accions importants dels estudiants contra la Llei d'Educació a Bilbao, Sta. Cruz de Tenerife, Salamanca, Valladolid, Málaga, Granada, Almeria i Palma de Mallorca. A la llista no hi figuraven Madrid ni València, on les universitats havien estat prèviament tancades pel govern, després de produir-s'hi incidents que van acabar amb gairebé un centenar de guàrdies i estudiants ferits a València i més de cinc-cents a Madrid. Tampoc s'hi esmenta Saragossa, Santiago, Sevilla i d'altres ciutats que fins ara han estat presents

en totes les llistes generalitzades dels estudiants espanyols.

Respecte a Barcelona, la premsa legal ha narrat que la vaga d'estudiants del 14 va afectar totes les facultats de les dues universitats (que no estessin ja tancades), les escoles superiors, dotzenes d'instituts i centenars de centres d'ensenyament privat, i que durant el dia van produir-se importants manifestacions de carrer a Major de Gràcia, Tuset, Balmes, Plaça de Catalunya, Plaça d'Eivissa, Virrey Amat, etc., amb un balanç conegut de diversos ferits i més de cinquanta detinguts.

Els diaris han fet també referència a vagues i manifestacions d'estudiants a

Tarragona, Girona, Lleida, La Seu d'Urgell, Vic, Badalona, Hospitalet i El Prat del Llobregat. No han dit res, però, del que va passar a Terrassa -on van fer vaga prop de sis mil estudiants i es van efectuar dues manifestacions importants- ni a d'altres localitats com Mataró i Sabadell, on la jornada es va celebrar també a través de formes obertes.

Tot això permet de concloure que la jornada del 14 ha estat una de les manifestacions de protesta de més abast i extensió realitzades sota la dictadura. Només a partir del que ja és conegut, hom pot afirmar que hi han participat la quasi totalitat dels estudiants universitaris espanyols i centenars de milers d'estudiants de batxillerat i d'altres disciplines, tant de centres estatals com d'escoles privades. Els mestres i professors, fins i tot alguns catedràtics, van recolzar igualment la jornada i van ser en algunes ocasions els promotors i organitzadors de la vaga dels cursos.

A Catalunya la Jornada va comptar, (segueix a la pàg. 2)

treball
PROLETARIAT DE TOTS
ELS PAÏsos: UNIU-VOS!
ORGAN CENTRAL DEL P.S.U. DE CATALUNYA

NUM. 348

26 de Febrer de 1972

Preu: 5 Ptas.

SALLENT i BALSARENY : VICTORIA DELS MINERS !

La vaga que va reprendre el 10 de febrer a Balsareny i Sallent no era un fet casual, sinó la prolongació del combat començat el 3 de gener i sostingut durant una setmana. Aquesta segona vaga venia enriquida per l'anàlisi de les insuficiències de la primera, fruit de la manca d'experiència dels seus protagonistes.

Les accions precedents tenien com objectiu el recolzament de les reivindicacions presentades en ocasió de les negociacions del nou conveni. L'empresa Unión Explosivos Río Tinto va sancionar diversos obrers i les negociacions es van trencar. Els treballadors, després d'una preparació prèvia, van decidir de passar a l'acció.

L'advocat Galcerán, enviat des de Madrid per l'empresa, va ordenar que fos canviat de torn el més combatiu dels obrers de fons de Balsareny, i enviat al torn que tenia la reputació de menys combativitat, amb la intenció de neutralitzar-lo. Aquest treballador es va negar a complir l'ordre i fou acomiadat; aleshores ell va explicar als seus companys la situació i tots ells, que eren 53, van decidir unànimement de parar i tancar-se a la mina. Els obrers de l'exterior es van solidaritzar amb els de l'interior, i tota la mina fou paralitzada.

El mateix dia 10, el torn de la tarda de Sallent, en saber els esdeveniments de Balsareny, va parar i es va tancar també a la mina. La vaga es va generalitzar seguidament fins a ser total (excepte pel que fa a un grup de tècnics i administratius).

(Segueix a la pàg. 6)

ALFRED SERRAT, estudiant i soldat sobre el qual pesa l'amenaça de 20 anys o més de condemna en Consell de guerra (v. pàg. 5).

La Jornada contra la Llei d'Educació

(ve de la pàg. 1)

a més a més, amb el recolzament actiu de diversos sectors de la població. La Comissió Permanent de les CC.OO. de Catalunya, la C.C.F.P.C., la Comissió Permanent de l'Assemblea de Catalunya, les CC.OO. de Barcelona, Terrassa i altres localitats, nombrosos comitès del PSU, de la Joventut Comunista i d'altres organitzacions de l'oposició van cridar públicament a recolzar la lluita dels estudiants i a convertir la jornada del 14 en un dia de protesta ciutadana contra la Llei d'Educació i la dictadura. No és casual, per exemple, que només al Baix Llobregat hagin fet vaga aquell dia -per les seves reivindicacions pròpies però al caliu de la Jornada- més de deu empreses industrials, amb un cens total d'uns sis mil treballadors, i que entre els detinguts de Barcelona hi hagi alguns joves obrers. I si tots els militants obrers i revolucionaris haguessin copsat com calia l'interès general de la lluita contra la Llei d'Educació i haguessin cridat els treballadors i les masses a recolzar resolutament la Jornada, els resultats d'aquesta haguessin estat encara més positius.

Això no obstant, la jornada del 14 de febrer constitueix, tant per la seva preparació com pel seu desenrotllament, una gran acció antidictatorial, un altre pas endavant important en la coordinació dels diversos troncs del moviment de masses, un altre avenç important cap a la Vaga Nacional que permetrà donar el cop de gràcia a la dictadura i de forçar el desitjat canvi democràtic.

LA causa principal de l'èxit de la Jornada rau sens dubte en el fet que el

seu plantejament no va ser una decisió voluntarista dels seus promotors, sinó el fruit natural del desenrotllament d'una acció protestatària que havia assolit ja el nivell més alt conegut fins ara a Madrid i a València, i que era vigorosament recolzat per Barcelona, Salamanca, Bilbao i d'altres districtes universitaris.

Entre les altres causes, que no són menors, de l'èxit de la jornada, s'hi compten: la coincidència d'interessos de tots els estudiants i de tots els professionals de l'ensenyament davant de la Llei d'Educació i la política educativa del règim, l'existència de determinades formes de coordinació dels estudiants a nivell de tota Espanya i entre estudiants i professors a nivell de districte, així com l'entroncament de la lluita d'estudiants i professors amb la d'altres sectors professionals com ara els metges.

Una altra causa és que la Jornada va estar plantejada en un moment que l'opinió pública del país estava molt sensibilitzada en relació amb els problemes de l'ensenyament, i que va estar fixada per al dia que Villar Palasí havia de pronunciar el discurs davant les Corts sobre aquests problemes, la qual cosa va contribuir a fer que els fins de la Jornada fossin compresos i vistos amb simpatia per sectors molt amplis del poble.

Tot això fa veure que a partir d'una apreciació i d'un plantejament justos de la situació política general i dels problemes d'un sector de la població -i d'un cert grau d'organització dels homes i dones d'avantguarda d'aquest sector- existeixen ja condicions per a convocar amb pocs dies d'anticipació i dur a terme amb èxit accions de masses genera-

litzades a nivell de tota Espanya. També fa veure que la repressió i l'amenaça del govern ja no són cap obstacle insalvable per a la realització d'aquest tipus d'accions. Com és sabut, els diaris dels dies 11 i 12 de febrer van publicar una nota de la delegació provincial d'Educació i Ciència anunciant sancions administratives i la intervenció de l'"autoritat governativa" a tots els centres públics i privats on fós alterada la "normalitat escolar". La nota només va servir, però, per a popularitzar encara més la crida a l'acció.

Correspon ara als dirigents dels estudiants i ensenyants d'aprofitar a fons les possibilitats que la jornada ha obert per a desenrotllar els seus propis moviments socio-polítics de masses, per a reforçar els seus lligams de col·laboració i coordinació interprofessional i per a enfortir els vincles que els lliguen a les CC. OO. i a les diverses forces de l'oposició.

D'altra banda, el moviment estudiant organitzat, la Joventut Comunista i els altres destacaments de la joventut democràtica i revolucionària han de proposar-se com a tasca central d'ajudar que prengui forma organitzada la força immensa que representen els estudiants d'ensenyament mitjà, protagonistes i animadors principals de la jornada del 14.

Cadascun dels passos que donem en aquesta direcció ens apropa a la Vaga Nacional i fomentarà l'aliança de les forces antimonopolistes que, una vegada enderrocada la dictadura, ha d'encapçal·lar la lluita per l'edificació d'un règim de democràcia política i econòmica, preludi del socialisme.

El règim i la crisi de l'ensenyament

El dia 14 de febrer van assistir a un espectacle significatiu: mentre el ministre Villar Palasí, ex-advocat de Matesa, informava a les Corts sobre la Llei d'Educació, es produïa a tot el país una mobilització sense precedents entre els diversos estaments i sectors de l'ensenyança en senyal de protesta contra aquesta llei.

D'anduvi era ja grotesc que, sota pretextos diferents, les autoritats mantinguessin tancats aquell dia la gran majoria dels centres universitaris de Madrid, València, Barcelona i altres ciutats. Quina autoritat moral li queda a un govern que necessita imposar aquesta disciplina del silenci per a ser escoltat?

La mesura del tancament no feia més que reconèixer, sense voler-ho confessar, la repulsa general dels estudiants universitaris a la política educativa del règim. Però el que hi va haver de nou el dia 14 és que a la manifestació d'aquesta repulsa s'hi van afegir massivament els estudiants dels cursos superiors de batxillerat i els de magisteri, i parcialment el personal docent de primària i

secundària. La jornada va tenir una gran extensió geogràfica: a pràcticament tots els centres urbans de Catalunya hi va haver alguna acció.

Tot i que el problema educatiu és d'una gran complexitat, el moviment de protesta troba alguns punts de referència entorn dels quals la unanimitat és pràcticament total: el rebuig del classisme, l'exigència de participació democràtica i la desconfiança i hostilitat envers el règim opus-franquista.

Els estudiants i els ensenyants, mostrant una percepció molt clara de l'essència del problema, han evitat de caure en una assuafística sobre el contingut de la llei. L'han rebutjada en bloc, amb raó, perquè té uns vicis que la fan inacceptable. En primer lloc, és una llei que el règim intenta d'implantar autoritàriament, sense cap participació democràtica dels interessats. En segon lloc, perpetua el classisme, tot accentuant-lo amb mesures de selectivitat. En tercer lloc, procedeix d'un règim desacreditat per als

(segueix a la pàg. 3)

INDOXINA: L'Assemblea Mundial de París

De l' 11 al 13 de febrer s'ha celebrat a Versalles, prop de París, l'Assemblea mundial per la Pau i la Independència dels Pobles d'Indoxina. Un membre de la delegació catalana ens en dona alguns detalls.

Treball: PRIMERAMENT, QUI ES VA REUNIR A VERSALLES ?

- L'Assemblea estava organitzada per 48 organitzacions franceses que comprenien des del PCF, el Moviment de la Pau francès i els sindicats fins a grups d'estudiants, grups cristians, etc. Va presidir el Sr. Chandra, de nacionalitat índia, que és president del Consell Mundial de la Pau. S'hi van reunir uns 1.200 representants de més de 80 països.

T: I LA DELEGACIÓ ESPANYOLA ?

- Es componia de 50 membres, de l'interior i de l'exterior, dels quals prop de 20 formaven la delegació de Catalunya. Eren representants de diferents tendències i grups, comunistes, socialistes, grups cristians, Comissions Obreres, Moviment espanyol de la Pau, Comissió de solidaritat, dones democràtiques, estudiants, etc.

T: COM ES VA DESENROTLLAR L'ASSEMBLEA ?

- La van obrir els delegats indoxinosos, soviètics i nordamericans. En successives al·locucions van denunciar tots els punts de Nixon, ordits de cara a les properes eleccions, i la maniobra enganyosa d'evacuar els soldats nordamericans, que pretén només de fer disminuir la repulsa contra la guerra a l'interior dels Estats Units, però que va acompanyada d'una brutal intensificació dels bombardejos.

En l'acte d'apertura, el president de la delegació francesa va referir-se a la infinitat de telegrams i comunicats d'adhesió rebuts d'arreu del món i que era impossible de llegir de tan nombrosos com eren; va fer una única excepció llegint el telegrama de PAU PICASSO, que va ser acollit amb un aplaudiment molt fort.

T: EN QUÈ VA CONSISTIR CONCRETAMENT ELS TREBALLS DE L'ASSEMBLEA ?

- Es van formar 4 comissions de treball: 1) acció -que estudiava les iniciatives de solidaritat amb els pobles d'Indoxina-; 2) guerra -per a tractar sobre els efectes de les noves armes, la guerra química, etc.-; 3) economia -per a estudiar les repercussions de la guerra sobre les economies dels països afectats i sobre tot el món; i 4) una comissió política de la qual va sortir un comitè de redacció per al projecte de conclusions que va ser aprovat per l'Assemblea. La delegació espanyola va participar en totes les comissions. Carlos Vallejo, en representació dels obrers de SEAT i de tota la delegació espanyola, va llegir un comunicat en la

comissió política.

T: QUINES VAN SER LES CONCLUSIONS ?

- Entre els seus punts més destacats poden ser esmentats els següents: "Des de fa tres anys, el govern de Nixon s'esforça per a enganyar l'opinió, intentant de fer creure en la seva voluntat d'acabar el conflicte, mentre en realitat la guerra continua a Vietnam, i Laos i Cambòdia eren invadits. (...) L'acció internacional unida és una de les forces que permetrà d'aconseguir aquesta pau. L'Assemblea fa una crida per a recolzar les forces dels EE.EU. progressistes i contràries a la guerra i demana als governs la concessió d'asil als desertors i el recolzament del dret a la repatriació."

En l'acte de clausura va intervenir una representant del moviment per la llibertat d'Angela Davis, que va dir que estava avergonyida de pertànyer al país autor de l'extermini dels pobles d'Indoxina. Va afirmar que Angela Davis era víctima d'un procés arbitrari pel

Gran Bretanya

La fi d'alguns mites

Fa algunes setmanes el Sr. Trias Fargas deia, en una entrevista a La Vanguardia (18-I-72), que "Anglaterra és el país políticament més avançat del món i el més autènticament democràtic". Pocs dies més tard els soldats del país "més autènticament democràtic" disparaven a sang freda contra pacífics manifestants de l'Ulster i en mataven 13.

El fet invita a la reflexió. El cas de l'Ulster no es pot jutjar esquemàticament, doncs la situació hi és complicada i es remunta a més de tres segles enrera. Però, per als qui s'han empassat el mite de l'harmonia social "neo-capitalista" basada en la prosperitat, serà sens dubte sorprenent que es puguin produir conflictes tan brutals.

El que passa és que el capitalisme, que a l'interior de les nacions imperialistes pot veure afeblides les tensions de classe gràcies a l'explotació de les colònies i a la lluita d'una classe obrera desenrotllada i organitzada, quan s'expandeix cap enfora tendeix a ser sòlidament conservador i a recolzar-se en els privilegis que trobi instaurats. L'explotació dels pobles colonitzats o neo-colonitzats serà més fàcil si es recolza en les oligarquies locals contra el poble.

fet d'haver aixecat la seva veu contra el govern feixista nordamericà, i va demanar que tothom unís la seva veu per a demanar la llibertat de la militant negra, amb una al·locució electrificant en mig d'uns aplaudiments ispresionants.

T: ALCUNA REFERÈNCIA ESPECIAL A LA PARTICIPACIÓ D'ESPANYA ?

- Se'n poden assenyalar dues, al marge de les intervencions oficials. Des de la taula presidencial es va llegir un comunicat corresponent a un text d'"Assemblea Obrera" de la SEAT de Barcelona. D'altra banda, un grup de dones es va entrevistar amb una representant de la delegació del G.R.P. de Vietnam del Sud i li va entregar uns poemes de poetes catalans sobre el Vietnam, un plec de signatures d'adhesió als 7 punts del seu Govern i una suma de diners que, tot i no ser massa elevada, tenia una alta significació simbòlica, perquè era producte de la venda de sang feta per dones obreres de Catalunya com a signe de recolzament a la lluita vietnamesesa. El protocol es va rompre, i els delegats vietnamesos es van posar drets i, visiblement emocionats, van abraçar calurosament les representants espanyoles, mentre la delegació espanyola s'acomiadava dient que "ELS POBLES D'ESPANYA ESTAN AMB ELS POBLES D'INDOXINA FINS A LA SEVA VICTÒRIA FINAL!"

Els Estats Units, per exemple, dona suport a les oligarquies feudals i militars de tot arreu, que són els seus millors aliats. El mateix passa a la Gran Bretanya, com ho proven escandalosament els casos de Rhodèsia i Àfrica del Sud. També a l'Ulster el capitalisme britànic no ha fet res per tal de liquidar les tensions entre catòlics i protestants, sinó que ha establert simplement el seu domini aliant-se amb l'oligarquia unionista. (Un poble dividit és, d'altra banda, més fàcil de dominar).

La massacre de l'Ulster té doncs una explicació en el fet de que el capitalisme és un sistema que, en la seva expansió imperialista, és incapaç de superar les injustícies històriques; al revés, tendeix a recolzar-s'hi per a afirmar la seva dominació. No n'hi ha prou, doncs, amb assolir una renda per capita de 1.000 dòlars, com ens diuen els nostres tecnòcrates: el que cal per trobar la veritable convivència civil és abolir les diferències de classe i tota mena de privilegis.

El mite de l'harmonia social "neo-capitalista" també s'està encorrant degut a la vaga dels 260.000 miners del carbó, que ha durat sis setmanes. Aquesta vaga posa bruscament

(segueix a la pàg. 5)

BAIX LLOBREGAT

Important acció solidària a Cornellà

El dia 9 de febrer es van reunir al local de la CNS nombroses delegacions d'empreses de la comarca (300 persones) per a expressar la solidaritat amb 14 acomiadats de LAFORSA i denunciar l'actitud del delegat comarcal Martínez. Després de l'assemblea, centenars de treballadors es manifestaren pel centre de la localitat, precedits de dues pancartes. A més d'expressar la solidaritat amb els de LAFORSA, els manifestants cridaven als joves treballadors i estudiants a organitzar conjuntament l'acció del dia 14.

Mentrestant els obrers de TUPERIN i de TORNILLERIAS MATA, després de setmanes de lluita aconseguien algunes millores, especialment els de TUPERIN (34.000 ptes anuals d'augment). Aquests avenços facilitaven el clima d'eufòria per a la lluita solidària. El dia 12 es van celebrar moltes reunions a tots els nivells per a preparar noves accions de solidaritat amb els acomiadats.

Davant d'això, la policia va procedir a detenir 9 treballadors la matinal del diumenge 13. Els detinguts eren: A. Garcia (Siemens), F. Parejas (Tuperin), Fuentes (Pirelli-Moltex), Lugue (Siemens), Morales (Siemens-Economat) -tots ells membres del jurat de la seva empresa, i els dos primers President i Vice-president de la Junta de Treballadors i tècnics del Metall-, Antonio Plata (Roca, ex-jurat), Dencher i dos més de Laforsa i Carlos Navales (Elsa).

La notícia de la detenció va córrer ràpidament; en assemblees i reunions decideixen immediatament la resposta: l'atur o la vaga. PIRELLI fa vaga durant tota la jornada del dilluns; SIEMENS durant 6 hores; TUPERIN durant 7 hores; ELSA, CLAUSSOR, PLASMICA, MATAÇAS, TORNILLERIAS MATA, FERGAT, FENIX BRUN, NORMA GALINDO, fan aturs entre 1/2 hora i 2 hores de duració. Els de LAFORSA

segueixen en VAGA TOTAL i es compten en

tre els primers de la lluita solidària.

El mateix dilluns a la tarda més de 300 delegats de diferents fàbriques es concentren a Sindicats, denuncien el pistolero Martínez, informen de les accions i decideixen estendre la vaga FINS A CONVERTIR-LA EN VAGA GENERAL amb l'exigència d'alliberament dels de-

tinguts.

Cap a les 7 del vespre, uns 500 es manifestaren al barri de vivendes de la Siemens, reclamant l'alliberament dels detinguts i proclamant la solidaritat entre obrers, estudiants i ensenyants.

L'ACCIO HA ACONSEGUIT JA UNA PRIMERA VICTORIA: L'ALLIBERAMENT DE 9 DELS 10 DETINGUTS !

"LAUDOS"

l'oligarquia a la defensiva

El gran impuls reivindicatiu engegat per l'àmplia mobilització solidària entorn de la vaga i la ocupació de la SEAT ha fet que les batalles obreres entorn de les negociacions dels convenis estiguin molt avançades a començaments del 1972 i s'hagin traduït ja en victòries importants (com l'augment de 34.000 ptes. anuals a TUPERIN, de 24.000 ptes. a ROCA i a TRANSPORTS, les victòries solidàries dels miners i del Baix Llobregat).

En aquesta lluita ha aparegut un fenomen nou per la seva amplària: els "laudos". Segons ACTUALIDAD ECONOMICA, mentre que en tot l'any 1971 els "laudos" afectaren a 80.000 treballadors de tota Espanya, en una sola setmana de 1972 n'afecten ja a 200.000 (i a empreses de la importància de SEAT, CISPALSA i Maquinista, i al ran de la banca privada).

Els "laudos" són el resultat de la força de la classe obrera, que fa que les empreses no puguin imposar les seves condicions durant les negociacions dels convenis, tot i que sovint les Comissions deliberadores són molt febles degut a les manipulacions dels verticalistes o a la repressió caiguda sobre els càrrecs sindicals combatius. Les empreses, impotents, passen la papeleta al govern, que és, en definitiva, el SEU govern. Els "laudos" dictats fins ara representen en general unes millores econòmiques -11 % a Banca i entorn del 15 % a SEAT- que sobrepassen les que oferien les empreses, i el seu termini és d'UN ANY. Ara bé, estan molt per sota de les exigències reivindicatives dels treballadors, de l'augment real del cost de la vida; estan molt per sota del que és possible d'arrancar amb noves lluites !

De fet els "laudos" creen una situació en la qual la no satisfacció de les reivindicacions obreres no queda desfigurada per un pretès "acord" entre l'empresa i uns "representants" obrers que no representen els treballadors. La perspectiva de lluita queda oberta amb més claredat.

Aquesta és la realitat que temen empresaris i govern. Actualment, n'hi ha poca que creguin que són normes de compliment "obligat". L'objectiu, avui, és d'anar a TRENCAR els "laudos", sense esperar que s'acabi el termini oficial d'un any.

A la SEAT la majoria dels càrrecs sindicals han enviat un escrit al ministre contra el "laudo", indicant un camí: la denúncia d'aquestes normes. Però el camí decisiu és la lluita unida dels treballadors per a imposar A LES EMPRESAS unes millores de salari i de condicions de treball que SOBREPASSIN el "laudo" del govern.

Ahora, el fet que la lluita contra els "laudos" apunti un únic enemic, el govern, representa un element unificador que permet avançar en la COORDINACIO i ELEVACIO POLITICA de les accions obreres; és un factor objectiu que fa inseparable el combat econòmic per les millores de vida i la lluita política per l'enderrocament del govern dels grans capitalistes, del govern de lladres i assassins, i PER LA LLIBERTAT.

El règim i la crisi de l'ensenyament

(ve de la pàg. 2)

trenta anys de dictadura policíaca, d'opressió classista i nacional, d'oscurantisme, arbitrarietat i corrupció. La petita i la mitjana burgesies, les capes mitjanes, els professionals, personificats en els seus fills, en les noves generacions que pugen, que estudien, que s'enfronten críticament amb el seu futur cívic i professional, el qual en la majoria dels casos no és un futur de privilegis, sinó tot el contrari, ja no atorguen crèdit ni confiança a aquest règim decrepít, i tampoc els atura la repressió.

Una cosa evident en la jornada del 14 és la sed enorme

de democràcia que té la nostra societat i la gran energia amb la qual es manifesta quan en troba l'ocasió. Però tan bé és significatiu que aquesta sed de democràcia es tradueixi, en els medis de l'ensenyament, en una aspiració tan avançada com la de la supressió de la selectivitat i el classisme. Aquest fet és una prova de la profunda crisi dels valors burgesos -i particularment del tecnocratism-, la seva forma típica actual- i de la tendència existent en amplis sectors a buscar un nou model d'organització de la cultura, el qual es formula encara molt confusament, però que és essencialment igualitari.

El 13 de desembre passat la policia violava el despatx de l'advocat barceloní Albert Fina i procedia a una perquisició il·legal i a la detenció d'aquest advocat i de cinc altres persones, entre les quals figurava l'estudiant de Dret ALFRED SERRAT LLORENS.

El Col·legi d'advocats va aconseguir, amb la seva protesta, l'alliberament de tots els detinguts excepte la d'Alfred Serrat, el qual, pel fet de ser soldat, va passar a la jurisdicció militar. Segons l'acusació policíaca,

La fi d'alguns mites

(ve de la pàg. 4)

de relleu el vigor de les contradiccions de classe latents durant anys de relativa pau social.

Es difícil de diagnosticar el que pot passar, perquè la Gran Bretanya -com la resta del món capitalista- està travessant una fase completament nova caracteritzada per la coexistència de la inflació amb l'estagnació (fenomenes fins ara tinguts per incompatibles). L'estagnació ha produït a la Gran Bretanya un atur impressionant: un milió de treballadors estan sense feina. La inflació, al seu torn, és la que provoca el descontent que va recorreguent un sector laboral darrera l'altre; des de fa uns anys és un fenomen crònic que afecta tots els països capitalistes.

També és un fet nou que en una situació d'atur tan massiu pugui produir-se una vaga tan important i llarga. Les èpoques d'atur, degut a l'abundància de mà d'obra disponible, són generalment dolentes per anar a la vaga. Precisament el govern Heath intenta de deixar que la vaga es podreixi confiant en aquesta realitat.

Estem, doncs, en un període nou de la lluita de classes. L'estratègia obrera ha d'adaptar-se a les noves condicions. De moment hem vist 15.000 obrers portuaris anar a la vaga en protesta contra l'atur massiu, i aquesta és una reivindicació tan necessària com inassolible dintre del capitalisme, que és incapaç d'aconseguir la plena ocupació. En són conscients els portuaris que han estat en vaga? Estarà el moviment obrer britànic a l'alçada de la nova situació per fer triomfar els seus objectius?

Els interrogants són nombrosos. Però s'obre pas una certesa: estem al final de l'època d'estabilització relativa del capitalisme de la post-guerra. L'onada de vagues del maig francès ençà la inflació crònica, la crisi del sistema monetari, la derrota dels Estats Units a Indoxina, en són els símptomes inequívocs. L'estabilitat i la prosperitat "neo-capitalistes" són un mite que avui està fent aigües.

van ser trobats en possessió de Serrat un exemplar d'ASAMBLEA OBRERA nº 37, òrgan de les C.C.O.O. de SEAT, un exemplar mecanografiat de la separata del ROLETIN PARA OFICIALES I SUBOFICIALES, nº 1, abril de 1971, i un exemplar d'un "informe militar" en el qual s'expliquen alguns aspectes de la vida dels soldats a l'exèrcit.

A la "Jefatura Superior de Policia" l'estudiant fou brutalitzat abans de ser transferit als jutges militars, l'actitud dels quals, per la seva correcció, feia preveure la seva immediata inhibició en favor de la jurisdicció ordinària. Però la policia intervingué novament: fou altra vegada conduït el dia 20 de la Presó Model als calabossos de la policia.

Davant aquest nou segrest, van intervenir els degans del Col·legi d'advocats i de la Facultat de Dret, i alguns prestigiosos advocats. A l'Auditoria de Guerra se'ls va dir que el cas no tenia gran transcendència i que l'autoritat militar se'n inhibia. Però el dia 29 es decreta inesperadament acte de processament contra Alfred Serrat en virtut dels delictes previstos en l'article 317 del Codi de Justícia Militar (injúries o ofenses a les forces armades) i en el 249 bis -Capítol I bis TERRORISME- que sanciona els atemptats catastròfics i preveu penes o bé 1) de trenta anys o pena de mort; o bé 2) pena d'emprisonament no menor de 20 anys.

A què és degut aquest canvi de l'Auditoria? Indubtablement a les exigències dels qui volen comprometre, costi el que costi, l'exèrcit en la repressió contra el poble. La dictadura, aïllada i amenaçada per la lluita d'ample masses populars, enfrontada cada vegada més agudament amb l'Església, incapaç de resoldre els problemes de tota mena que tenen els pobles d'Espanya, basa tota la seva esperança de supervivència en el compromís de l'exèrcit amb la seva política anti-popular, en la utilització de les forces armades com a mercenaris al seu servei, és a

dir, al servei dels grans capitalistes i dels imperialistes ianquis.

El Consell de guerra de Burgos i d'altres fets posteriors han fet veure la resistència de l'exèrcit a jugar aquest paper repressiu i contrari als interessos de la gran majoria que la dictadura li atribueix.

El govern i els generals "ultra" volen aïllar l'exèrcit, evitar que li arribi la veu del poble i de les forces democràtiques. El Consell de guerra contra Alfred Serrat, pels papers que van ser trobats en la seva possessió, indica aquesta por que té el règim a la informació dintre de l'exèrcit, i és un intent reiterat i perillós de la dictadura de tornar a comprometre l'exèrcit amb ella i amb la repressió, i d'evitar l'apropament entre poble i exèrcit.

Avui és un deure indefugible per als militars dignes, una exigència urgent per a tots els democrates i anti-franquistes, el d'impedir el Consell de guerra contra ALFRED SERRAT, reclamar la fi dels consells de guerra per motius polítics, no admetre que la dictadura decrepita faci servir l'exèrcit per a accentuar la repressió i mantenir la seva tirania. L'Església de Catalunya, que va guardar un silenci còmplice davant l'assassinat de l'obrer de SEAT Antonio Ruiz Villalba, té ara l'obligació d'expressar públicament la seva oposició al Consell de guerra contra aquest jove soldat, si no es vol veure implicada en aquesta nova monstruositat de la dictadura.

Multipliquem tota mena de vincles amb l'exèrcit, fem arribar la nostra veu, la veu del poble, dels treballadors, dels antifranquistes, del Partit, als caps, oficials i soldats de l'exèrcit.

Impulsem un potent moviment d'opinió a Barcelona i a tota Catalunya contra aquest Consell de guerra! Que es faci sentir la veu dels obrers, estudiants i professors, dels intel·lectuals, del jovent, de tot el poble en defensa d'ALFRED SERRAT !!

VITORIA: 50 obrers ferits!

Després de la vaga prolongada dels 3.500 treballadors de la MICHELIN, el dia 12 es va produir una manifestació en direcció al Govern Civil. La policia va carregar brutalment i va disparar. El balanç conegut indica que hi va haver 50 ferits entre els obrers i 26 entre els policies (entre els quals, el comandant i un capità). El moviment de solidaritat es va estendre de seguida a d'altres empreses.

SOLIDARITAT AMB ELS VALENTS TREBALLADORS BASCS !

PROU VIOLENCIA REPRESSIVA !!

En acabar l'any, el Comitè Executiu ha examinat la marxa general de les finances i de la recollida de fons d'ajut al Partit.

Sobressurt el seriós treball de diversos comitès comarcals i locals -i de sector a Barcelona- per tal de complir els acords del darrer Plè del C.C. en vista a assolir la regularització i normalització de les cotitzacions, la venda i liquidació de la propaganda, i la recollida de fons d'ajut.

Es veritat que queda encara molt per fer. Però l'experiència dels companys i organitzacions que han tingut èxits proven que aquests objectius poden ser assolits pertot arreu a molt curt terme **SI LES FINANCES DEL PARTIT ESDEVENEN UN PROBLEMA QUE PREOCUPI L'ATENCIÓ QUE MEREIX DE TOTES LES ORGANITZACIONS.**

SON nombroses les organitzacions que han aconseguit que més del 50% dels militants cotitzin regularment i que van reduint el nombre de retardats. Hi ha

SALLENY I BALSARENY:

victòria dels miners!

(ve de la pàg. 1)

El clima creat a les mines és de completa unitat i d'entusiasme. Però l'acció no ha quedat reduïda a les mines, i en això rau la importància i l'exemplaritat d'aquesta lluita. Els miners van decidir de visitar els forns, els comerços, els supermercats i els bars per a explicar el que passava i demanar solidaritat. Els botiguers els han enviat de tot gratuïtament, fins i tot per nills sencers, menjar calent, etc., i en tan gran quantitat que van haver de dir que no n'enviessin més perquè tenien reserves per 15 dies.

El moviment es va anar estenent seguint les següents etapes: Les dones dels miners -unes 300- es van tancar a l'església parroquial. Els tres sacerdots responsables de la parròquia van fer el diumenge 13 una declaració escrita, repartida durant l'homilia, solidaritzant-se amb els miners i destinant a la seva ajuda tot el diner recaptat. Les monges del convent es feien càrrec dels fills de les dones tancades per a atendre'ls en tot. La nit del dissabte, un grup de joves anava recorreguent els cinemes invitant-los a tancar. Els propietaris havien accedit, però la Guardia Civil va intervenir obligant a obrir-los. L'assistència, però, fou molt escassa. Des del dissabte, la "benemèrita" patrulla dels dos pobles amb la metrallera al braç. La parroquia va recollir el diumenge 11.000 ptes., que va entregar als miners; la Creu Roja es va prestar a col·laborar. El "Full informatiu del Consell pastoral de Manresa" ha pres també posició en favor dels vaguistes.

El dilluns 14 totes les indústries de la comarca de Salleny van anar a l'atur (2.400 treballadors, segons "La Vanguardia"), i també havien parat els obrers de Figols ("Carbones de Barga"), fins que l'empresa va tancar fins al dia 14.

Finalment, el dia 16 s'arribava a un acord, segons el qual han estat readmesos **TOTS ELS ACOMIADATS!** L'empresa, a més a més, es compromet a no aplicar cap sanció i a accelerar les deliberacions del conveni interrompudes. Els miners que s'havien tancat tindran dret a dos dies de repòs per a recuperar-se.

No és difícil de veure quina ha estat la clau de la victòria: la unitat. En primer lloc, la unitat dels treballadors. En segon lloc, la de tot el poble entorn dels treballadors, que aquests han sabut suscitar amb la seva iniciativa. Les comarques mineres ens indiquen les formes i els camins que porten cap a la **VAGA GENERAL** i la **VAGA NACIONAL**.

diverses cèl·lules i organitzacions locals on durant els darrers 6 mesos han cotitzat regularment el 80 i el 90% dels efectius. Un altre tret important és l'avenç cap a la normalització de les quotes a l'1% del salari o sou i en la liquidació de la premsa.

En comparació amb 1970 tenim el següent resultat: 25% d'augment en les cotitzacions; la liquidació de **TREBALL** i **MUNDO OBRERO** ha estat d'un 98% superior. A la vegada, s'ha començat la liquidació diferenciada de **NOUS HORIZONS**, **NUESTRA BANDERA** i **REALIDAD**, sobrepasant la suma de 30.000 ptes. La recollida permanent de fons d'ajut al Partit ha superat també en dotzenes de milers de ptes. la de l'any 1970.

PENSEM que als companys no se'ls escapa a la importància política d'aquests resultats, que posen de manifest la bona salut del Partit, la seva unitat, el seu lligam amb les masses. Però tampoc cal que s'oblidi que a mesura que s'ac-

celera la descomposició de la dictadura, augmenta la necessitat d'estendre la presència física i política del Partit, d'impulsar la difusió de la nostra propaganda, la qual cosa implica un augment de les despeses. I cal dir que en 1971 les despeses han estat superiors als ingressos. Es doncs imperiós d'avançar en aquest terreny.

Amb un examen crític de les deficiències de cada organització probablement apareixerà que les dificultats no provenen, com alguns companys creuen, dels esforços econòmics que fan molts militants nostres en favor dels empresonats i represaliats i llurs famílies, sinó més aviat d'un cert afèbliment dels lligams amb la gent i de la degradació de la vida política regular, que ha d'unir els comitès amb les cèl·lules i amb tots els militants, fins i tot amb els que, per raons particulars, no participen a totes les reunions i activitats del Partit. I també de la manca d'informació en la qual alguns comitès mantenen als militants, fent que alguns arribin a pensar que la qüestió de les finances és "secret de Partit", que incumbeix exclusivament al responsable.

Cal posar terme a totes aquestes anomalies i discutir a totes les organitzacions aquest problema. Cal que tots els comitès i cèl·lules vetllin per tal que no s'afèbleixin els seus lligams amb els militants que tenen dificultats per una militància intensa, i per tal que cap d'aquests companys es pugui sentir oblidat o marginat pel seu Partit; que els lligams individuals i col·lectius de tots amb les masses es reforcin diàriament i que les masses contribueixin cada dia més en l'esforç per a finançar l'activitat del PSU, del Partit que marxa al capdavant de la lluita per la llibertat i per un futur socialista al nostre país.

RADIO ESPANYA INDEPENDENT Estació Pirineus

De 7 a 7.55 h - 19, 21, 25 i 30 metres
De 14 a 16 h - 17, 19, 21 i 25 metres
De 17 a 20 h - 18, 21, 25 i 30 metres
De 20 a 0.15 h - 19, 21, 25 i 30 metres

Dilluns i dijous, tarda i vespre.
emissions en català.

8 de març

Dia de lluita coordinada dels metallúrgics de Barcelona

Les CC.OO. del Metall de Barcelona han cridat a una Jornada d'acció del ram el 8 de març per les seves reivindicacions. **RECOLZEM AQUESTA JORNADA I CRIDEM TOTS ELS TREBALLADORS A LA UNITAT I COORDINACIÓ AMB ELS COMPANYS DEL METALL!**